

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 19 / III Legislatura / Segon període

Dimarts, 15 de novembre de 1988

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Jaume Nualart

Informe del Síndic de Greuges (any 1987)

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Informe del Síndic de Greuges (any 1987) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 274).

Intervenció del G. Mixt : *I. Sr. Martín* (p. 276).

Intervenció del G. p. Popular : *I. Sra. Montserrat* (p. 277).

Intervenció del G. Socialista : *I. Sr. Abelló* (p. 277).

Intervenció del G. p. de Convergència i Unió : *I. Sr. Orriols* (p. 280).

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de set.

Resposta conjunta : *H. Sr. Síndic de Greuges* (p. 281).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i dotze minuts.

S'obre la sessió a tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Nualart, acompanyat del Vice-president, I. Sr. Grau, i del Secretari, I. Sr. Mur. Assisteix la Mesa el lletrat senyor Pau.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió I. Sr. Escudé, I. Sr. Vila i Foruny (en substitució de la I. Sra. Bruguera), I. Sr. Graells (en substitució I. Sr. Aligué), I. Sr. Padilla, I. Sr. Coll i Majó (en substitució I. Sr. Rigol), I. Sra. Bosch, I. Sr. Vendrell, I. Sr. Camps i Vallejo, I. Sr. Parera, I. Sr. González i Castells (en substitució I. Sr. Pla), I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de l'I. Sr. Viñas), I. Sr. Orriols i I. Sr. Montalat, pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Abelló, I. Sra. Barenys, I. Sra. Ferran, I. Sra. Martí i Conill i I. Sr. Soto, pel G. Socialista; I. Sra. Montserrat, pel G. p. Popular, i I. Sr. Martín, pel G. Mixt.

En aquesta sessió acompanya el Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola i d'Espona, l'Adjunt al Síndic de Greuges, Sr. Elies Rogent i Albiol.

Ordre del dia

Punt únic : Debat de l'Informe (any 1987) del Síndic de Greuges presentat al Parlament, d'acord amb l'article 30 de la Llei 14/1984, de 20 de març (Reg. 2098-P; BOPC, 252/II, Annex)

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió.

En primer lloc, demanar les disculpes pel meu retard, perquè m'he confós de dos quarts de cinc a cinc de la tarda, i aquesta ha estat la qüestió d'aquest retard. Dit això, aquesta sessió només té un punt únic que és el debat de l'Informe de l'any 1987 del Síndic de Greuges, i aleshores, en primer lloc, donar la benvinguda a l'Honorable Síndic de Greuges i a l'Adjunt, el Síndic senyor Rogent, i ja passar la paraula al Síndic de Greuges.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Frederic Rahola) : Bona tarda. Il·lustre senyor President, il·lustres membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, abans de començar la present exposició, permetin-me que els expressi novament la meua felicitació per l'èxit que tots vostès van obtenir a les eleccions al nostre Parlament i, en particular, que agraeixi la seva acceptació per formar part de la Comissió del Síndic. Amb aquest motiu, en nom de la Institució que represento i també personalment, sàpiguen que poden comptar amb la nostra més sincera col·laboració en els afers que siguin del seu interès. Per part nostra, estarem sempre amatents als suggeriments i indicacions que vinguin de vostès, sobre problemes relatius a la defensa dels drets fonamentals i de les llibertats públiques dels ciutadans del nostre país.

Tots vostès tenen l'Informe de l'any 1987 que varem presentar al Parlament el març proppassat i, per la coincidència amb el període preelectoral, no va poder ser sotmès a debat en la Comissió, ni en el ple de l'anterior legislatura, tal com sembla lògic que hauria d'haver succeït. Penso que, en un futur i en circumstàncies semblants, caldria evitar aquesta irregularitat. L'experiència d'aquests quatre anys d'existència de l'Institució ha contribuït que tant l'estructura com el contingut d'aquest Informe de 1987 —que ara comentem— tinguin variacions importants respecte als anteriors. Aquestes variacions són fruit d'una nova concepció que ha permès eliminar reiteracions i dogmatismes que, si bé en aquell context es feien necessaris,

produïen, en canvi, una lectura poc amena, i, per aquest motiu, apartava l'administrat de la lectura. El que pretenem, en definitiva, és que llegint-lo, el ciutadà descobreixi situacions i resolucions de l'administració, que li serveixin de referència i guia per fer prevaler els drets que l'emparen en els problemes assenyalats.

Aquesta nova redacció no deixa de partir del seu objectiu principal, que és de ser útil als parlamentaris i a l'administració, perquè per mitjà de la crítica i de l'anàlisi que formulem puguin copsar els defectes de procediment i les omissions que encara existeixen, que hem procurat reflectir en les queixes seleccionades de l'Informe. Amb això pretenem que l'administració es vagi corregint de les complicacions administratives inútils i esmeni els defectes d'estructura i les falses decisions als problemes que li planteja l'administrat.

En definitiva, hem pretès sortir de l'Informe descriptiu per presentar un informe debat, en el qual es fan ressaltar els problemes reveladors dels mals que afecten la nostra societat. Atenint-nos, doncs, a les normes que hem establert, l'Informe que comentem es divideix en tres parts : en la primera s'inclou l'actuació de les diverses administracions seleccionades per matèries o grans blocs que classifiquem en seccions. La segona part correspon a les conclusions dels problemes detectats en les relacions de les administracions amb el Síndic de Greuges, on incorporem unes reflexions i suggeriments sobre qüestions que afecten l'administració. A la tercera part figura el conjunt de dades estadístiques i documents de dret comparat que considerem imprescindibles per a la comprensió del nostre treball. L'Informe, objecte bàsic del nostre comentari, es divideix en set seccions : la primera és la secció de l'Administració general. Incloem en aquest apartat les queixes tramitades durant l'any 1987, en relació amb totes aquelles situacions en què per acció o omissió de l'Administració pública, el ciutadà ha sofert dany, lesió o indefensió, i no se li han ofert, o se li han negat obertament els instruments legals necessaris per exercir el dret que l'ordenament jurídic li reconeix. El difícil rescabament dels perjudicis causats per l'administració, les situacions d'inactivitat administrativa, la manca d'informació i les traves injustificades per obtenir-ne, a part de la utilització de la via de fet per part de les administracions, són algun dels aspectes que utilitzem en aquest apartat, com a causes més directes del descontentament dels administrats.

La segona part correspon a la secció d'ordenació del territori. Enguany, hem volgut donar un tractament unitari dins la secció d'ordenació del territori a diverses qüestions que, essent competència de diferents administracions, configuren el medi en què es desenvolupen les activitats ciutadanes. Així, tractem problemes relatius a l'urbanisme, les activitats classificades, el medi natural, les obres públiques o l'habitatge, qualsevol que sigui l'administració afectada.

La tercera part és la secció tributària. A diferència de l'any anterior, en el present Informe agrupem en aquesta àrea que denominem tributària totes les queixes que fan referència als conflictes entre administració i contribuent, sense considerar quina ha estat l'administració afectada pel conflicte. Val a dir que també en l'exercici anterior els tributs locals han suscitat el major nombre de queixes d'aquesta àrea, però en relació amb aspectes com la capacitat econòmica del contribuent i la manca de garanties que suposa per al ciutadà un procediment

tributari defectuós.

La quarta part correspon a la secció de sanitat i consum. Dins d'aquesta secció han estat incloses les queixes que fan referència als conflictes en què es troben els ciutadans en matèria de sanitat i consum, especialment certs aspectes com la negligència mèdica, la responsabilitat sanitària, el rescabament de despeses, la reforma psiquiàtrica i els drets del consumidor.

La cinquena part és la secció de pensions i serveis socials. La salvaguarda i garantia dels drets del ciutadà ha de ser exigida amb el màxim rigor quan els titulars dels drets o el destinatari del benefici formen part del sector social més desvalgut. En aquest apartat, recollim les queixes promogudes per aquests ciutadans exclosos de la societat del benestar.

La quarta part correspon a la secció d'ensenyament i cultura. Arran de les queixes rebudes en matèria educativa, hi ha diversos aspectes que han suscitat l'atenció del Síndic. Així, l'educació especial o la provisió de vacants de professorat són, entre d'altres, els assumptes que tractem dins d'aquesta secció. També hi han estat inclosos els aspectes relatius a la normalització lingüística del català.

Finalment, la setena part, es dedica a la secció de justícia i treball. El ciutadà es troba indefens davant les difusions i les irregularitats de l'Administració de justícia. Dins aquesta secció hem recollit algunes de les queixes promogudes en aquest sentit. S'inclouen també les queixes relacionades amb la protecció i tutela de menors, serveis de penitenciaris i de rehabilitació, i altres de relatives a qüestions competencials de la Generalitat en matèria de justícia i treball. Congruentment amb aquest sistema de tractament de les queixes, a les conclusions es valoren també els mètodes de l'administració en conjunt, que conformen la tercera part de l'Informe. Aquesta òptica s'ha vist afavorida pel fet que, en opinió nostra, totes les administracions grans i petites, autonòmiques i locals, independentment de la força política que ha rebut la responsabilitat de dirigir-les, tenen problemes semblants, i a totes són aplicables les conclusions d'aquest Informe.

Les conclusions es refereixen als mètodes i procediments utilitzats per l'administració en qüestions jurídic-administratives. S'analitzen, també, aquí, els mètodes i els procediments referents a problemes econòmico-patrimonials, i, finalment, els relatius a la prestació de serveis. Les conclusions finalitzen amb els problemes que hem observant, amb referència a l'activitat de programació i planificació de les nostres administracions. Les recollim en un intent d'aprofundir en les indubtables conseqüències que se'n deriven per als ciutadans. No hem volgut acabar les nostres propostes pel debat que reclamem sense deixar constància del nostre esperit de col·laboradors de l'Administració pública. Així, fem un recull de pensaments o normes elementals que creiem que han de determinar el capteniment dels nostres poders públics. L'estadística confeccionada amb l'ajut del suport informàtic amb què comptem i presentada en forma de gràfics, reflecteixen, entre d'altres, les dades relatives al nombre d'escrits entrats, nombres de queixes desglossades per mesos, i la situació comparativa, respecte al període anterior; el nombre de consultes ateses, tipus de queixes, dades sobre els ciutadans que sol·liciten la nostra intervenció, el seu nivell cultural, la llengua, l'ocupació professional, etcètera.

En aquest mateix sentit, es proporciona la procedència de

les queixes amb indicació del lloc d'origen, les dades relatives a tramitació, queixes admeses o no, les administracions afectades i, en general, totes aquelles dades que configuren l'aspecte productiu de la institució.

També hem inclòs en aquest apartat l'activitat institucional no circumscrita estrictament al tractament de la queixa, amb indicació de les relacions amb aquest Parlament, amb el Defensor del Poble, i amb els comissionats autonòmics anàlegs, i la presència de la institució en els mitjans de comunicació.

Aportem uns mapes en què se situen els establiments penitenciaris a Catalunya comparats amb els de la resta de l'Estat, amb indicació del tipus d'establiment i —com a darrer annex— presentem un apartat que titulem «L'Ombudsman a Europa. Notes per a un estudi de dret comparat», on recollim de forma comparativa els elements comuns i diferenciadors de les figures anàlogues a la nostra, dins la normativa europea.

Fet aquest resum metodològic del nostre Informe, voldria dedicar l'última part d'aquesta intervenció a fer ressaltar alguns aspectes substantius que es reflecteixen a les conclusions, entre les quals destaquem qüestions econòmico-patrimonials, jurídic-administratives, i les corresponents al Síndic com a col·laborador de l'administració. Sobre l'activitat econòmica patrimonial hem de denunciar una norma freqüent d'arbitrarietat, disfressada amb el vestit de la correcció, fins i tot, del rigor en el procediment com, per exemple, en el cas d'una corporació local, que al mateix temps que destina quantitats importants a despeses sumptuàries, invoca determinats articles de la llei per demorar en cinc anualitats el pagament d'una indemnització de 600.000 pessetes a un treballador. En opinió nostra, no deixa de constituir una actuació arbitrària i censurable i poc equitativa.

Hem constatat la diferència de tracte que dispensen les nostres administracions als crèdits a favor seu que quan han de satisfer els contribuents i els deutes o obligacions que per diferents conceptes han d'arribar a assumir elles mateixes. Es pot aduir que aquest diferent tractament és imposat per la legislació vigent, que estableix tota mena de cauteles en la despesa pública i en el control dels actes de reconeixement d'obligacions econòmiques. No obstant això, creiem que, al marge d'aquest element normatiu, s'han generat tot un plegat de conductes i hàbits que no tenen res a veure amb la normativa i que compelleixen el ciutadà a un paper de pagador diligent i col·laborador pacient.

Quant al concepte que el Síndic de Greuges és un cobrador de l'Administració, és, en aquest sentit, que hem intentat formular les nostres observacions, reafirmant la nostra independència dins el marc de la llei i sense preocupar-nos de l'esfera de la nostra influència, millorant la qualitat de les nostres recomanacions i apartant-nos de qualsevol intervencionisme sistemàtic; defectes en els quals insistim perquè la nostra Administració eviti la degradació d'algun dels seus serveis essencials.

En efecte, la figura de l'Ombudsman ha anat arrelant en els diferents països del nostre entorn, al voltant del convenciment que els sistemes tradicionals de control de l'Administració no són suficients. O, dit d'una altra manera, que, malgrat els avenços i progressos que s'han fet aquests últims cinquanta anys en les tècniques de control de l'Administració, encara hi ha actuacions que fugen d'aquest control.

La situació a Catalunya, com es desprèn de l'Informe, no és

pas diferent i, per tant, també cal reconèixer l'existència d'amplis àmbits d'actuació administrativa que resulten tècnicament incontrolables pels sistemes tradicionals, fonamentalment els Tribunals de Justícia. Això fa necessària, com en els altres països, l'existència d'institucions com el Síndic de Greuges o l'*Ombudsman*.

Aquestes apreciacions, tot just ahir, les remarcàvem amb el senyor Anders Wigeli, Justícia de l'*Ombudsman* de Suècia, en una reunió de treball tinguda a la seu de la nostra institució, i ratificades en la visita que va fer a aquest Parlament.

En aquest sentit, val la pena referir-se a l'aspecte individual del problema en què, per l'escassa entitat de la controvèrsia o per les condicions personals del ciutadà, el recurs contenciós es manifesta inviable per costós i lent. També, però, hem de fer esment dels actes d'abast general en què, pels terminis en què han tenir efecte, pel sector de la població a qui va dirigit i per altres circumstàncies, l'Administració que els dicta sap, d'antuvi, que no estarà subjecte a cap control, o que, en cas contrari, el resultat del control serà *a posteriori* i, per tant, del tot ineficax.

Creiem que aquest és un dels àmbits més clars de la intervenció del Síndic de Greuges i que més clarament justifiquen la seva pròpia existència. El control portat a terme per la nostra institució, fonamentat en criteris d'actuació antiformalistes i flexibles, creiem que, sense entrar en conflicte amb el control intern o judicial, ve a omplir aquest important buit.

Per acabar, permeti'm que dediqui aquestes últimes paraules a la defensa dels drets fonamentals, pensant en la immediata celebració del quarantè Aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans.

En el que va de segle hem vist com el món es transformava ràpidament en dos blocs : el que anomenem occidental i l'anomenat Tercer Món. El primer, impulsat per la revolució industrial al començament, i després per la tecnològica, ha aconseguit un alt grau de benestar econòmic que ha cristallitzat en una irracional civilització de consumisme. El segon, s'ha vist progressivament abocat a una llatzerant degradació i a una mortaldat per inanició sense precedents històrics. La insultant abundància dels uns i l'escandalosa misèria dels altres constitueix un desequilibri difícil de poder ser tolerat i suportat per la societat civil del nostre temps. La solució d'aquest problema és un dels reptes més importants que tenen plantejat les nacions occidentals. A ells correspon donar-hi la solució. I ho dic, no solament pensant en un esperit de solidaritat humana, que ja seria suficient, sinó perquè si persisteix aquesta constant desviació perillará la mateixa supervivència de la pròpia societat; fet que, en cas d'una destrucció final, arrossegaria unes conseqüències imprevisibles per a l'home. El que acabo de dir va ser, sens dubte, una part important dels raonaments que feren reflexionar, ara fa quaranta anys, els promotors de la Declaració dels Drets Humans i la raó per la qual els seus principis han estat acceptats per la majoria dels països democràtics. Crec, ben sincerament, que després d'aquests resultats, els governants, els parlamentaris i la població dirigent hem de formular-nos fins a quin punt i en quin grau hem estat capaços d'eleva la cota d'aquests drets, i si som capaços d'esmenar-nos.

Aquesta és, breument, la nostra aportació al debat d'avui.

Gràcies, i molt agraït a tots per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies pel vostre Informe. I

abans de continuar, si hi hagués alguna substitució en algun Grup, que ens ho faci arribar, en tot cas, a la Mesa.

Ara, la intervenció dels Grups, que serà de menor a major, i després —encara que no és reglamentari, però em sembla que ja es va fer en l'últim informe del Síndic de Greuges— hi hauria una suspensió perquè es puguin ordenar les respostes i, aleshores, seguidament continuar. Per tant, aleshores, la intervenció dels Grups, de menor a major... (Pausa.) El Diputat senyor Martín Toribio?

El Sr. MARTÍN : Gràcies, senyor President. Honorable Síndic de Greuges, senyores i senyors diputats, en l'exposició i presentació de l'Honorable Síndic de Greuges sobre la Memòria de l'any 1987, els diputats del CDS volem fer les següents consideracions : en principi, de l'Informe es dedueix que l'any 1987, de 1.382 queixes rebudes, hagin estat resoltes favorablement 297, constatant una actuació irregular de l'Administració. Davant d'aquest percentatge, hauríem de pensar que : a) o bé el ciutadà té simplement la impressió que l'Administració no vetlla pels seus interessos o, b) o bé, que, malgrat que l'Administració actua de forma correcta, des d'un punt de vista legal hi ha un perjudici per al ciutadà. Així doncs, sembla adequat el que el Síndic manifesta en les seves conclusions quant al procediment de l'Administració, ja que en ocasions d'arbitrarietat es disfressa amb els vestits de la correcció i, fins i tot, amb el rigor del procediment. Per exemple : si una corporació local destina quantitats importants a les despeses voluntàries, i al mateix temps invoca determinats articles de la llei per demorar cinc anualitats en el pagament d'una indemnització a un treballador, oficiada per una sentència, no deixa de constituir una actuació arbitrària.

És important el que assenyala el Síndic de Greuges en el seu Informe sobre que bona part de les resolucions administratives es fonamenten en informes, perícies o constatacions dels tècnics que formen part de la mateixa estructura administrativa, i és només en un procediment judicial quan el ciutadà pot aportar informes o criteris contradictoris, sense que això sigui admès en la tramitació purament administrativa. En aquest cas, l'administrat ho té francament difícil si vol demostrar a l'Administració que les coses no són el que els seus tècnics diuen que són. Seria, doncs, important que l'Administració afectés l'activitat provatòria dels particulars i acceptar-la com a col·laboració en la tasca administrativa; per exemple, en temes d'activitats molestes, minusvalideses, responsabilitats de les companyies elèctriques, etcètera. També, a voltes, l'Administració actua de manera diferent quan es tracta de les diferents posicions en què es troba davant d'un deute tributari d'un administrat o quan és el deutor de l'administrat.

Es constata també que el principi constitucional, establert a l'article 103 de la Constitució, en el punt 1, que diu : «La Administración pública sirve con objetividad los intereses generales y actúa de acuerdo con los principios de eficacia, jerarquía, descentralización, desconcentración y coordinación son sometidos al pleno de la ley y al derecho». Nosaltres contestem que no es compleix quant a la prestació dels serveis, ja que es detecta una gran distància entre les paraules i els fets; entre normes i realitzacions a les nostres administracions públiques; les normes neixen ja sense efecte perquè la realització o exigències que estableixen manquen per al necessari suport econòmic, la qual cosa comporta una frustració i impotència en el ciutadà i

desconfiança en l'ordenament jurídic. D'aquest panorama, en principi, sembla adequat el que planteja el Síndic en les seves reflexions i suggeriments. Però jo voldria fer, a més, una altra reflexió, sense que la figura del Síndic de Greuges, en concret i en general, les figures dels *Ombudsman* hagin de comportar una gran estructura i burocràcia, que faria convertir-les en una justícia paral·lela; s'hauria de tenir en compte la major transcendència del paper del «conciliador», i aquesta figura que nosaltres en diem «conciliador» voldríem posar-la entre cometes.

No és cap secret que l'Administració judicial es troba en un moment crític. La demanda de justícia ha augmentat en els darrers anys, fins al punt de col·lapsar definitivament unes estructures judicials pensades per al segle XIX. Intentaré abreuja tot el que pugui.

Atès que les queixes presentades es refereixen en un 24,33% a l'Administració local, i a l'objecte que el ciutadà pugui sentir-se més a prop del «conciliador» —i torno a dir que nosaltres el posem entre cometes—, el nostre Grup ha proposat en diverses ciutats i, recentment, fent recomanació als membres d'un consell comarcal, de la creació de la figura de l'*Ombudsman* local, per tal que el ciutadà pugui trobar més a prop el «conciliador», sense haver d'anar a un plet costós i llarg, que pugui intercedir pels seus interessos —aquí voldria fer la referència expressa que el Síndic de Greuges, en la seva exposició d'aquesta tarda ha fet quan es referia a un contenciós administratiu.

D'exemples en dret comparat de l'*Ombudsman* per a l'Administració local els trobem al nord d'Irlanda, Escòcia, Gal·les, l'Haia i Rotterdam, que tenen un *Ombudsman* local; a Suècia hi ha un *Ombudsman* especialista; a Suïssa un *Ombudsman* a la ciutat de Zürich. Reforça la nostra posició la deducció que es fa de l'Informe del Síndic en el sentit que han estat resoltes les queixes que han suposat, en un cert sentit, una actuació quasi personal d'autoritat, autoritat, actuant realment com a «conciliador», mentre que no s'han atès les recomanacions escrites, podent, diguem, utilitzar la via burocràtica, per aquesta impressió de rebre un escrit pensant que es tractava d'una altra Administració.

Finalment, unes consideracions que reforcen que el nostre Grup proposi aquesta figura —procuro saltar, dins de l'Informe, per abreuja i tenir el temps necessari per als altres Grups: la política i l'Administració miren d'obtenir el favor dels ciutadans subministrant, com més millor, prestacions a través de les activitats de la vida pública. Tot desenvolupament d'activitats públiques té, per conseqüència, la ingerència sempre més incisiva de l'Administració en la vida dels particulars; en la quasi totalitat de les situacions de la vida, l'Administració es presenta com a amic i la màxima assistència del ciutadà. Confrontat amb els poders de l'Administració, el ciutadà se sent decebut i estranyat. Constatem que aquesta última no és, en cap aspecte, ni tan humana ni tan simple com ell la imaginava. Enfront dels poders de l'Administració i el seu gran nombre de prescripcions, el ciutadà es troba indefens.

En comptes de conceptes i regles simples, s'enfronta a unes maneres de pensar científic-tècniques, que tan sols els especialistes semblen entendre. El ciutadà pensava adreçar-se als empleats, fets de carn i ossos, i només troba fredes estacions i llacunes on el seu enteniment es perd, i en molts casos no arriba a

entendre l'Administració; llavors, per a ells, el funcionari és com un rei, la desconfiança s'apropia d'ell, l'Administració moderna utilitza un llenguatge que no comprèn, i, en últim terme, alguns es pregunten si a l'Administració passen coses que no haurien d'existir. El ciutadà no troba una via competent per ajudar-lo, se n'allunya i es desinteressa de la vida pública per refugiar-se en el seu silenci.

En realitat, el futur de la llibertat dels ciutadans d'un Estat modern decideix el seu dret de participació en les activitats administratives, perquè la conjuntura exigeix sempre més eficàcia per part de l'Administració. Aquesta darrera s'esforça a considerar-lo i esdevé sempre més impenetrable per a la comunitat dels mortals que tenen el seu handicap i que té sempre avantatges en les dificultats per manca de coneixements o ajuts per fer valer els seus drets.

Per la nostra part, res més que agrair el vostre Informe, Molt Honorable Síndic de Greuges, i la vostra gestió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín Toribio. Té la paraula, pel Grup Popular, la senyora Diputada Montserrat Culleré.

La Sra. MONTSERRAT : Molt Honorable Síndic de Greuges, per dir-li que estem d'acord amb l'Informe presentat per vostès del 1987. El nostre Grup hi està d'acord.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat Culleré. Té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, en primer lloc agrair al senyor Síndic de Greuges la seva explicació, perquè, sens dubte, complementa l'Informe que durant aquests dies hem pogut estudiar amb atenció.

El nostre Grup, el Grup Socialista, ha fet una lectura atenta d'aquest Informe que ha emès vostè al Parlament, i també de la intervenció que ha tingut fa uns minuts davant la mateixa Comissió, i n'hem tret tot un seguit de conclusions, que nosaltres intentarem seguir també una mica amb la metodologia que ha seguit el seu Informe.

Nosaltres estem convençuts que un Informe d'aquesta mena ens permet fer una radiografia —evidentment, no total, però sí, almenys, parcial— del que és la societat catalana, de les relacions d'aquesta societat amb l'Administració, i, fins i tot, de la mateixa Administració. Per tant, nosaltres voldríem començar parlant de l'Administració, perquè, sens dubte, vostè té dues funcions fonamentals, i una d'elles és la supervisió de l'Administració pública catalana.

En el seu Informe, tot sovint es diu que les queixes que tenen els ciutadans sobre l'Administració pública catalana neixen, fonamentalment, de la seva inactivitat, i, fins i tot, de la indefensió en què es troben els ciutadans davant aquesta Administració, és a dir: en un abús molt clar del silenci administratiu, de la manca de respostes, de l'incompliment —tot sovint— de les normes de la mateixa Administració, tant de la Generalitat com, en alguns casos, dels ajuntaments. Després també se'n parla dels abusos de l'Administració respecte a la contestació dels recursos, i, finalment, en el tràmit formal de l'exposició al públic —que normalment, evidentment, acostuma a ser un tràmit formal. Per tant, aquesta és una situació que, des del punt de vista del Grup Socialista, ens demostra que encara estem molt lluny de tenir una administració moder-

na, és a dir, que la nostra Administració encara té molts vicis del passat quant a centralisme, a burocràcia, i, fins i tot, a desinformació dels ciutadans, perquè hi ha un apartat —que nosaltres volem remarcar— del seu Informe, en què se'ns diu que fins i tot, dient l'actitud que té l'Administració pública catalana, hi ha una actitud —i cito paraules textuais— «de burla al principi de legalitat», un fet greu perquè, evidentment, el principi de legalitat és la base d'un Estat de dret. Aquest seria un aspecte.

Un segon, que per a nosaltres també és important, és el que fa referència, en aquest Informe, a la manca de coordinació dels departaments de la Generalitat; en concret, es parla del tema de menors, de la política de subvencions, del medi ambient... Nosaltres pensem que aquest tema perjudica greument els ciutadans, perquè davant l'Administració, normalment l'actitud dels ciutadans és prou complexa i prou complicada, i aquesta manca de coordinació dificulta més aquesta relació.

I, finalment, en l'aspecte de l'Administració, hi hauria un aspecte que, evidentment, va lligat a totes les administracions públiques catalanes, i és el que fa referència al fet que sovint no s'apliquen els principis de desconcentració, de coordinació i de descentralització, és a dir, aquests principis fonamentals quant al funcionament del que ha de ser també una administració pública.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que en l'Informe es donen prou elements perquè, resseguint, segurament, sessions d'altres anys, tornem a dir que l'Administració pública catalana en aquests moments és evident que en alguns aspectes s'ha avançat, però en altres encara es troba molt lluny del que són les aspiracions dels ciutadans d'aquest país.

El segon aspecte que voldríem destacar de l'Informe és el que fa referència a un aspecte que per a nosaltres és cabdal, i que per primera vegada se sistematitza en l'Informe, que és l'ordenació del territori.

Des d'aquest punt de vista, és indubtable que no podem citar tots aquests aspectes, però sí almenys tres o quatre apartats que a nosaltres ens preocupen. Un primer que se cita en l'Informe és la manca de planificació del territori, i que es concreta en temes fonamentalment ambientals, és a dir, en la manca de definició de l'emplaçament d'abocadors, de residus, de tots aquests aspectes que, precisament per aquesta manca de planificació i d'informació als ciutadans, possibiliten després situacions d'enfrontament i que comporten la no-solució d'aquests problemes. És a dir, nosaltres estem totalment d'acord amb el que se cita en l'Informe, que segurament, en la major part dels casos, una informació correcta hauria possibilitat solucions a problemes que són greus.

Al mateix temps, això va acompanyat d'una qüestió que nosaltres creiem que és una proposta interessant, que es fa des del mateix Informe, que és la que fa referència a compensacions en certes zones de Catalunya a les quals s'«imposa» —possiblement, entre cometes— càrregues collectives; això va relacionat tant amb els temes de què parlàvem abans d'abocadors, de residus, presons, o, en algun cas, autopistes; és a dir, totes aquestes càrregues que indubtablement cap municipi o cap zona de Catalunya vol patir, però que, finalment, s'han d'imposar, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que és una proposta interessant.

Altres aspectes que es relacionen en aquesta planificació del territori anirien relacionats amb el tema d'habitatge. Aquí, nosaltres creiem que en l'Informe se citen problemes reals de propietaris de pisos antics, de llogaters, però que no hem trobat problemes molt greus que hi ha al voltant dels habitatges de protecció oficial, fonamentalment dels traspassats, i que ens donen una situació de conflictivitat arreu de Catalunya en la major part d'aquests barris, és a dir, des dels barris de Tarragona, del cinturó industrial de Barcelona, i que nosaltres sí que en aquest sentit voldríem, al voltant de l'Informe, assenyalar al senyor Síndic que creiem que hi hauria d'haver més actuacions d'ofici per part del Síndic, al voltant d'aquests problemes, que són problemes greus que no solament tenen una relació directa amb el que és l'habitatge —en aquest cas, de promoció pública—, sinó amb problemes de manca d'equipaments, de problemes de seguretat ciutadana...; és a dir, de ciutadans d'aquest país, que, per una sèrie de condicions especials dels seus barris, es troben, evidentment, amb discriminacions clares dels seus drets.

I, finalment, en aquest apartat també d'ordenació del territori, voldríem parlar d'urbanisme i d'ordenació del litoral. En el tema de l'urbanisme hi ha un apartat molt important de què en l'Informe del Síndic es parla que, tot sovint, des de la Generalitat es condiciona l'autonomia municipal, en revisar els planejaments urbanístics. Nosaltres creiem que aquest és un tema també greu, perquè els problemes urbanístics a Catalunya, sobretot en una etapa de creixement econòmic, en aquests moments s'estan plantejant amb molta força, i és indubtable que tot sovint, des d'una administració superior a una administració inferior hi ha un atac directe al que és l'autonomia municipal.

De tota manera, no hem trobat, en aquest sentit, tampoc, queixes ni actuacions d'ofici del Síndic quant a tot un seguit de desgavells urbanístics i, podríem dir, de desordre en el litoral que en aquests darrers anys s'estan produint; em sembla que, des d'aquest punt de vista, no són cap secret aquestes actuacions que s'estan produint arreu de Catalunya, que afecten, sobretot, evidentment, la zona costanera catalana, al voltant d'un patrimoni públic i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que, d'alguna manera, hauríem d'haver-ho trobat en l'Informe. Possiblement, si no hi és en l'Informe és perquè no hi ha hagut queixes —d'això n'estem convençuts—, però, en tot cas, nosaltres també voldríem que en aquest aspecte —que creiem que reflecteix una mica el que en aquests moments s'està plantejant arreu de Catalunya— hi fos.

Un tercer apartat —seguint una mica la cronologia de l'Informe—, estaria al voltant dels drets socials, perquè és evident que des d'aquest punt de vista, l'actuació del Síndic té una part que fa referència a supervisar l'actuació de l'Administració, i una altra tan important és la que fa referència als drets fonamentals de la persona i, evidentment, com a part d'aquests drets fonamentals, els drets collectius.

No hi ha dubte que hem trobat en l'Informe una preocupació important dels ciutadans al voltant del dret de la salut, que, evidentment, no es correspon normalment amb la resposta que dona l'Administració als seus problemes. I això ho trobem també en un apartat molt important, que fa referència al consum. Tot sovint, en l'Informe es diu que l'Administració no

dóna resposta satisfactòria als drets dels consumidors. Nosaltres creiem que aquest també és un aspecte important, perquè no hi ha dubte que la consciència, des d'aquest punt de vista, al voltant dels drets dels consumidors, ha anat creixent els darrers anys, i els ciutadans, per sort, cada vegada són més exigents en aquests problemes.

De tota manera, nosaltres, en aquest aspecte, voldríem incidir al voltant del que en l'Informe es parla de col·lectius marginals, és a dir, tot aquest conjunt de col·lectius que, evidentment, són els més desfavorits de la nostra societat i que tenen més problemes. Nosaltresensem que aquí, sens dubte, és on hauria d'intervenir d'ofici, més directament el Síndic per una raó que no se'n escapa a ningú, i és perquè no solament són els col·lectius que tenen més problemes, sinó que, precisament, són els que tenen més problemes per adreçar-se al Síndic, perquè és indubtable que són col·lectius que, en estar marginats, tenen moltes dificultats per adreçar-s'hi.

Nosaltres creiem que darrerament a Catalunya s'han produït molts fets, des d'aquest punt de vista, al voltant d'aquests col·lectius marginals, i hi ha hagut importants discriminacions, per raons de sexe, per raons fins i tot de raça, des del punt de vista d'algunes minories ètniques que treballen a Catalunya, i a nosaltres també ens hauria agradat trobar-ho més reflectit. És evident que hi ha un apartat que fa referència a aquests col·lectius, però creiem que fins i tot valdria la pena que en successius informes hi hagués un apartat especial al voltant..., que es fessin estudis des del mateix Síndic, des dels equips del Síndic, perquè, realment, en alguns d'aquests casos, s'han produït fets greus que atempten, des del nostre punt de vista, contra els drets constitucionals, els drets de la persona, i, per tant, nosaltres hi notem un buit molt important.

Un darrer aspecte, quant a l'Informe, és el que fa referència a l'apartat de justícia. Nosaltres ho dividiríem en dos apartats: el que fa referència a la protecció dels menors i a les institucions penitenciàries. Quant a la protecció de menors, ens sembla un toc d'atenció molt important el que es fa en l'Informe, el que fa referència al fet que les mateixes administracions que tenen competències sobre els temes de menors, hi ha un problema greu de coordinació, i que, moltes vegades, el que hi ha és més aviat descoordinació entre les administracions, ja sigui entre els mateixos departaments de la Generalitat, fonamentalment —perquè hi ha diferents departaments que tenen competències sobre temes de menors—, i després també, en algun cas, relacionada amb els ajuntaments.

Nosaltresensem que aquest és un problema important, i que ja hi va haver al seu temps una Resolució del Parlament, que nosaltresensem que, d'alguna manera, s'hi ha de continuar, per tal que pugui ajudar més al treball del Síndic i del seu equip, que és la figura d'un adjunt per a la defensa dels menors. Pensem que aquesta figura podria ajudar en un aspecte que la societat està molt sensibilitzada, que aquest mateix Parlament va crear, al seu moment, una Comissió per estudiar els maltractaments de menors, i és indubtable que té importància.

L'aspecte següent és el que faria referència a institucions penitenciàries, que, sens dubte —veient tota la memòria de l'Informe— és el sector social que ha fet arribar més queixes davant el Síndic, sens dubte, no només ja pel seu nombre, sinó proporcionalment a tots els col·lectius dels ciutadans.

Nosaltres estem d'acord amb l'Informe que hi ha dos proble-

mes molt greus en aquesta situació: el primer, el problema de la massificació de les presons catalanes, i, en segon lloc, la lentitud en la construcció dels centres penitenciaris, dos aspectes que, en aquest sentit, es troben reflectits en l'Informe, i pensem que possiblement, tant en l'Informe de l'any passat com en aquest, tenen un apartat especial, però cal aprofundir, perquè al voltant de la massificació i de la no-construcció d'aquests centres penitenciaris, tot sovint s'atempta greument contra drets fonamentals de la persona. És indubtable que les persones de la nostra societat que han d'estar a les presons ja tenen un càstig prou important com perquè, a més a més, els seus drets fonamentals no hagin d'estar garantits.

Voldríem, seguint també l'Informe, plantejar dues qüestions: una és la que fa referència a les administracions —en tot cas, hauríem de parlar d'ajuntaments concrets o de departaments concrets de la Generalitat— que no contesten o no responen, moltes vegades, a les queixes o als suggeriments que se'ls fa des del Síndic. Nosaltres creiem —i, d'això, n'estem convençuts— que en conjunt hi ha col·laboració des de totes les administracions, però sí que voldríem que també hi hagués més fermesa per part del Síndic; nosaltres som conscients que, moltes vegades, per resoldre problemes fins i tot s'han d'amagar situacions que dificultarien la solució, però creiem que d'alguna manera s'hauria de donar, al voltant de l'Informe i d'aquesta Comissió, publicitat dels departaments de la Generalitat o dels ajuntaments que no contesten; nosaltres estem convençuts que aquest nombre és ínfim, però, des d'aquest punt de vista, la mateixa Llei del Síndic ho recull, en certa manera, aquesta possibilitat; creiem que és important perquè, en certa manera, ajudaria que aquests ajuntaments o, en aquest cas, aquests departaments de la Generalitat que no col·laboren, ho fessin.

I, finalment, abans d'entrar en el funcionament propi del Síndic i del seu equip, voldríem tenir en consideració un toc d'atenció que ens fa el Síndic en el seu Informe, i ho citaria textualment, és un paràgraf més llarg, però parla de «les enormes despeses per fer propaganda, publicitat i d'altres actes de lliurament institucional», i tot això ho lliga que «tot sovint l'Administració invoca insuficiències econòmiques i pressupostàries». Nosaltresensem que aquest és un aspecte important que se citi, perquè indubtablement el desgavell al voltant de les despeses dels actes institucionals, si més no, és un mal comportament davant dels ciutadans d'aquest país, que tot sovint s'adrecen a l'Administració, que moltes vegades, per fets mínims i fins i tot queixes que des del punt de vista tributari es podrien solucionar ràpidament, es troben en una situació bastant paradoxal, és a dir, que els milions i milions normalment per a aquestes despeses sempre hi són i, en canvi, per a la solució dels seus problemes no hi són.

Quant al conjunt de les queixes que ha rebut el Síndic, nosaltres hem notat un increment respecte a l'any passat. De totes maneres, ens trobem encara a un nivell una mica inferior respecte a l'any 85 —que va ser segurament l'any més important des d'aquest punt de vista—, i nosaltres voldríem destacar l'increment del que seria la justícia en general, no el Departament de Justícia, perquè no hi ha dubte que, des d'aquest punt de vista, hi ha moltes queixes que fan referència a l'administració de la justícia en general, però al mateix temps hem notat també un descens, que per a nosaltres resulta bastant incomprensible,

que és el que fa referència a l'apartat de sanitat-treball, perquè passar del 24% al 14, 10 punts, en uns aspectes que incideixen tant en la vida, en la qualitat de vida dels ciutadans, se'ns fa difícil, sobretot si veiem que en treball només hi ha hagut tres queixes en tot l'any 87, i, precisament, en la sanitat, no hi ha dubte que és un dels sectors dels serveis públics que els ciutadans pateixen més, evidentment en el mal sentit de la paraula : han de fer cues, es troben moltes vegades que per ser atesos han de passar molts mesos, etcètera; per tant, des d'aquest punt de vista, ens resulta bastant incomprensible.

Al mateix temps, també observem que hi ha departaments de la Generalitat, com Comerç i Turisme, Indústria i Energia, i Cultura, que tenen un nivell de queixes també molt baix, és a dir, en algun cas es pot donar..., es pot entendre, però en altres ho veiem difícil.

Per tant, nosaltres, resumint la nostra intervenció, voldríem dir que trobem encara poques actuacions d'ofici per part del Síndic —és a dir, en aquest any se n'han fet quaranta-vuit—, creiem que hi ha molts aspectes que afecten directament els drets fonamentals de la persona i els drets socials, és a dir, tant des del punt de vista de minories ètniques, sanitat, medi ambient, discriminacions per raons de sexe, etcètera, i, per tant, voldríem que, des d'aquest punt de vista, s'incrementés. Per tant, la primera pregunta concreta aniria en aquest sentit, és : com creu el Síndic que es podrien incrementar les seves actuacions d'ofici en aquest sentit.

La segona aniria lligada a un dels últims aspectes de què hem parlat, que és : donat que en el seu Informe es parla d'aquestes despeses de propaganda, publicitat i d'altres de lliurament institucional, si s'ha adreçat el Síndic a l'Administració pública catalana per fer-li algun suggeriment o queixa.

La tercera aniria en el sentit d'aquest estudi que nosaltres demanem, des del punt de vista dels col·lectius marginals.

Finalment, l'últim aspecte, el quart, aniria amb unes declaracions, per part del Síndic, que en la majoria de mitjans de comunicació han sortit i que nosaltres no hem vist reflectides en l'Informe, que fan referència que es diu que no s'han detectat corrupcions a l'Administració, però sí, en canvi, que s'ha detectat algun tipus de corrupteles.

Per acabar, nosaltres voldríem reconèixer el treball que s'ha fet en aquest Informe, i, des del punt de vista del nostre Grup, li hem de dir que tindrà un suport, sempre, per la tasca del Síndic, un suport de vegades crític, però, sens dubte, un suport per complir les funcions que el Parlament, en el seu moment, en aprovar la Llei del Síndic de Greuges, li va encomanar.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Abelló. Té la paraula, pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Orriols.

El Sr. ORRIOLS : Gràcies, senyor President. Honorable Síndic de Greuges, el nostre Grup, molt breument, vol manifestar que ha rebut l'Informe corresponent a aquest període i el troba complet i exhaustiu, en relació, a més, amb altres informes que ha anat emetent aquesta Sindicatura. Es constata d'aquesta manera que la figura del Síndic de Greuges —altrament no podia ser d'una altra manera— és molt important per a l'exercici de la democràcia en una civilització o en una societat occidental, i, per tant, nosaltres ens congratulem d'aquest treball i de la seva dedicació personal i del seu equip en relació amb els

temes que se'ls plantegen.

Nosaltres, des d'un punt de vista global, hem constatat a través d'aquest Informe, que sovint —i en paraules vostres— la Sindicatura de Greuges es troba davant d'una normativa confusa i dispersa que les administracions públiques interpreten de manera que les eximeixi, que les eximeixi d'actuar davant d'una petició determinada dels ciutadans, que són, en definitiva, realment qui pateixen les conseqüències. I davant de temes d'aquests que aquesta normativa confusa planteja, diguéssim, no unes competències específiques i determinades en relació amb una determinada institució, la Sindicatura decideix obrir expedients d'ofici per estudiar aquestes qüestions. Nosaltres realment donem suport i estem satisfets que així sigui, però, en tot cas, tenim el dubte de quina és l'expressió última d'aquest expedient d'ofici, és a dir, les conseqüències d'aquest expedient i les resolucions d'aquest expedient, quina traducció tenen en relació amb aquest problema concret i amb la societat que l'afecta, i, per tant, d'alguna manera voldríem que vostè es manifestés : de quina manera se soluciona aquest expedient d'ofici. I lligat amb això, que em sembla que és el més important de la qüestió, diríem que podria ser una solució important —i, per altra banda, ens sembla legítima— que d'alguna manera hi hagués publicitat d'aquestes resolucions, d'aquests expedients d'ofici, publicitat que, si més no, tindria una força moral envers la institució afectada per aquest incompliment després de l'estudi i després del vostre treball, i que d'alguna manera podria servir perquè la societat a la qual va dirigida la vostra tasca i el vostre esforç sentís més encara el suport de l'Administració quant a la vostra pròpia funció. Això, si és que les qüestions pressupostàries dificulten i obstaculitzen el fet que es pugui tenir un departament de premsa propi de la Sindicatura de Greuges, si més no, es pot paliar, almenys, amb un interregne, en un període determinat de temps, en les relacions que teniu —i ens consta— bones amb els diversos mitjans de comunicació. En definitiva, dir que si hi ha el pensament que aquestes resolucions o l'expressió d'aquests conflictes poden tenir una traducció a nivell de publicitat.

Això, ens sembla que, vist l'Informe, es toquen multitud de matèries, multitud d'institucions amb les quals hi ha hagut problemes, i, per tant, la seva enumeració i la seva anàlisi específica queda una mica divers, complex, i, per tant, no entrarem nosaltres a fer aquesta anàlisi en aquest moment, però sí que, en definitiva, un punt genèric com aquest ens sembla que seria prou important que es tingués en compte.

I en algun altre aspecte molt concret, que a mi m'interessaria conèixer, en relació amb les queixes que ha tingut aquesta Sindicatura de Greuges sobre el problema penitenciari. En l'Informe vosaltres reconeixeu que constantment es porten a terme inversions i millores en els centres penitenciaris; tanmateix també reflectiu que sense resoldre el problema de la massificació, que és, a l'entendre de tothom, el gran problema, aquestes millores no recixiran com a molt positives. Per això, a aquest Diputat li interessaria conèixer si les queixes rebudes sobre peticions de trasllat a centres penitenciaris es refereixen a trasllats a centres catalans o bé a d'altres centres fora de la nostra comunitat autònoma; en tot cas, en quina mesura o en quin percentatge es produeix aquesta situació.

I en un altre ordre de coses, també, molt concretament ens

interessaria conèixer què pensa el Síndic de Greuges sobre la recomanació d'aquest Parlament obtinguda en l'Informe de la Comissió d'Investigació sobre el Maltractament de Menors, sobre la importància i la necessitat de la creació de la figura d'un adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants, perquè en definitiva, aquesta temàtica, molt important, observem que del que es tracta, el que es viu, del que normalment es queixa són drets dels pares, i així veiem, doncs, que es parla d'impossibilitat de veure els fills, de sollicitud de recuperació de fills, etcètera. I la veu de l'infant, qui la té, en definitiva, que aquest sabem segur que no anirà a dir res enlloc. Per tant, també ens interessaria conèixer aquesta opinió.

I, dit això, res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Orriols. Si no hi ha inconvenient per a cap Grup, aleshores suspendriem la sessió per uns deu minuts, deu minuts, i la reprendriem aleshores a les sis.

(La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i cinc minuts i es reprèn a un quart de set.)

El Sr. PRESIDENT : Reprenem la sessió i donem la paraula a l'Honorable Síndic de Greuges.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES : Bé, molt agraït a tots els participants per les coincidències i les glosses que han fet de l'Informe. En realitat he trobat en la majoria, o en gairebé tots ells, una acceptació i que han seguit l'Informe amb molt de detall i amb un estudi aprofundit. Molt agraït per aquest esforç, i aquest era, justament, és un dels nostres objectius. Penso que moltes de les coses que ens han parlat i ens han dit, precisament, com a parlamentaris, que van destinats a ells, podran solucionar-ho dins de la seva tasca de parlamentaris.

Quant a objeccions de tipus concret, el senyor Martín Toribio ens ha posat la qüestió aquesta de l'*Ombudsman* municipal o d'administració local. Evidentment, existeixen en el món moltes d'aquestes magistratures o institucions, i a casa nostra hi ha dos ajuntaments que ja la tenen, com és el de Santa Coloma i el d'Amposta. Nosaltres estem amb moltes bones relacions amb Santa Coloma, i, en fi, abans fins i tot d'instituir-ho ens van venir a consultar i a parlar i creiem que és una funció molt important, perquè tot el que, per a nosaltres, sigui diàleg entre l'administrat i l'administració, és interessant, és convenient i és una solució de tipus civilitzat per solucionar els problemes. Si bé hem de fer constar que una cosa és l'*Ombudsman*, el Síndic de Greuges parlamentari, el qual té una independència total en la seva actuació, a la que és elegit per la mateixa administració, la qual cosa, evidentment això, com en empreses particulars i tal..., doncs, també, és una mica, és a dir, incita una mica al recel del ciutadà sobre les solucions que puguin emprendre. Penso que aquesta ha estat l'únic aclariment que m'ha demanat el senyor...

Quant al senyor Abelló, és a dir, molt agraït, sobretot, per tot el que ha anat glossant i que s'hi ha mostrat d'acord, i que ens ha incitat encara més a nosaltres, a perfeccionar-nos en el nostre esperit de crítica, doncs, però sí ens hem de fixar o ampliar els quatre o tres precis que ens ha fet a última hora. L'una és sobre les actuacions d'ofici que nosaltres ens hem trobat i ens trobem, o sigui que nosaltres participem de tot el que el senyor Abelló ha relatat, o sigui que, realment, ha estat dintre de la nostra ona, i dintre del nostre camí, o sigui que, doncs,

tot això, ens ajuda, tots aquests suggeriments ens faciliten i enriqueixen tot el que nosaltres podem fer.

Ara bé, respecte a les actuacions d'ofici que nosaltres voldríem fer-ne moltes o més de les que fem, ens trobem impossibilitats per un factor de tipus administratiu d'actuació, com és que no tenim suficient personal i, fins ara, tampoc teníem un adequat marc de local d'administració perquè poguéssim nosaltres tenir una simplificació, o una actuació més eficaç. Nosaltres tenim relativament poc personal per al que és un servei com el nostre. Ahir, justament parlava amb l'*Ombudsman* de Suècia, Wigelius, i ell em deia que rep unes 3.500 queixes; de les 3.500 queixes, en selecciona només unes 1.300 o 1.200, que és una quantitat més o menys igual que la que nosaltres estem obligats a treballar, i que té un personal total de 60 persones al seu servei, de les quals 30 són assessors lletrats. O sigui, nosaltres, en aquest sentit, tenim —comptant-me a mi, i el xofer com he dit— doncs, som 21, tenim 5 assessors d'àrea, i 2 assessors tècnics. Suposant, en fi, que nosaltres hem d'estudiar amb la mateixa intensitat que estudia el senyor Wigelius les queixes, doncs, es comprendrà com anem d'escopetejats per poder fer, a més, actuacions d'ofici. De tota manera, si bé aquest any no n'hem fet potser tantes com els altres, les que hem fet són una mica més aprofundides.

També m'ha parlat sobre més publicitat, o sigui que nosaltres com podem recórrer o hem pogut amonestar l'administració per despeses de publicitat que sobrepassen, a vegades, despeses que serien més prioritàries, més fonamentals. Això, desgraciadament, solament hem fet aquesta crida, algunes vegades a l'Informe, el qual ha estat repartit a tots els òrgans parlamentaris de l'administració i ajuntaments, i després d'això ho hem manifestat als mitjans de comunicació. Però, directe, i en casos puntuals no ho hem realitzat. Això no vol dir que això seria —em sembla— bastant difícil de poder jutjar fins a quin punt entrar —en aquest sentit—, fins a quin punt ens podem posar directament amb els pressupostos que es fixen les administracions.

Penso que això eren les tres preguntes que m'ha fet el senyor Abelló; em sembla que aquestes eren les tres. El senyor Orriols respecte a la qüestió de les presons i dels trasllats d'interns de les presons. Nosaltres, evidentment, rebem queixes, gestionem i n'hem aconseguit algunes, encara que això..., però és molt difícil, donada la concentració que hi ha a Catalunya, però hem de fer constar que hi ha, de les peticions hi ha un 50% que demanen trasllat a fora de Catalunya, i aproximadament també un altre 50% que demana, dels que estan en presons de l'Estat, trasllat a Catalunya. Això sembla que és bastant difícil d'aconseguir, seria una qüestió compensatòria que s'hauria de valorar, però, tot i que nosaltres en això ens esmercem molt, hi ha moltes dificultats sobretot per la massificació que hi ha actualment a totes les presons d'aquí i algunes també de l'Estat.

Respecte a la publicitat que vostè ha demanat, respecte a les funcions del Síndic de Greuges o de la institució, nosaltres hem fet esforços, en fi hem tingut..., no ens hem negat mai a cap informació que ens han demanat els mitjans de comunicació com és la ràdio, la televisió o els periòdics, però potser nosaltres, com tenen tots els *Ombudsman* d'aquestes institucions és tenir una assessoria de premsa, que, en fi, a Madrid actualment és molt i molt activa, perquè arriba a fer, fins i tot, ar-

ticles a Suècia, com em va ensenyar el Doctor Wigelius, respecte al que és el Defensor del Pueblo. Nosaltres, aquest any en el pressupost —que hem vist retallat— havíem demanat un assessor a temps parcial, que em sembla que, total, eren unes 200.000 pessetes l'any, i de moment ha quedat aparcad. O sigui, tenim unes dificultats de tipus material per poder portar això una mica a terme. Això ho fem nosaltres quan podem, sobretot, l'Adjunt i jo en aquest cas, i, doncs, aquesta és la qüestió.

També ens ha demanat respecte a l'Adjunt de menors. Em sembla que també ho ha demanat el senyor Abelló. L'Adjunt de menors, nosaltres no hi tenim absolutament cap inconvenient. Això pot representar, de tota manera, una modificació de la nostra llei —que és bastant important— i també una modificació pressupostària. En aquest cas, és un personal que ens vindrà a ajudar en la nostra tasca, que nosaltres celebrarem molt, i que serà una cosa que podrem avalar, i podrem donar el suport a les peticions que es facin.

I em sembla que amb això res més, sinó agrair-los una

vegada més, doncs, l'atenció que han tingut amb mi, i doncs, l'estudi que han fet del nostre Informe.

I, ara, ja punt a part, és que nosaltres estem acabant el condicionament del nostre local, de la nostra seu que és —com vostès saben— a l'antic palauet del marquès d'Alfarràs, i quan estigui finalitzat ens plauria molt que hi fessin una visita, i els podríem atendre; els explicaríem i veurien el funcionament de la institució i els serveis que nosaltres prestem, i la instal·lació. He de dir també que en el local de la biblioteca, que ha quedat molt ampli, també el fem servir o pot ser condicionat per a una petita sala de reunions o conferències i, llavors, podríem —com és lògic— estar a la seva disposició per qualsevol motiu, en defensa dels drets humans o de qualsevol actuació o curset que s'hi vulgui fer, o taules rodones que vulguin plantejar, vostès veuran que està netament a la seva disposició.

El Sr. PRESIDENT : Agrair la presència de l'Honorable Síndic de Greuges a la Comissió, del seu Informe i de les respostes, i s'aixeca la sessió.

(És un quart de set de la tarda i dotze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

La institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona